

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΣΤΑΜΠΟΛΩΦ

Ὁ κ. Σταμπολῶφ μὲ τὰ βράτια του καὶ τὰ ἄλλα τολμήματά του κρατεῖ ἀνάστατον τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκλύει τὴν γενικὴν προσοχὴν, ἐπομένως καὶ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμούντων βεβαίως νὰ ἴδωσι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ νὰ μάθωσι βιογραφικὰς τινας πληροφορίες τοῦ Βουλγάρου πρωθυπουργοῦ. Ἡ δημοσιευομένη σήμερον εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας, ἣν αὐτὸς ὁ κ. Σταμπολῶφ ἐνεχειρίσεν εἰς φίλον τοῦ «*Ἀστὺς*», γνωρίζων τὸν προορισμὸν αὐτῆς, αἱ δὲ παρεχόμεναι κατωτέρω βιογραφικαὶ σημειώσεις προέρχονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν φίλου πολὺ καλῶς γνωρίζοντος τὸν τολμηρὸν τῆς Βουλγαρίας Πρωθυπουργόν.

Ὁ ἐν Σοφίᾳ λοιπὸν φίλος ἡμῶν ἔχει τὸν λόγον :

Ὁ Στέφανος Σταμπολῶφ ἐγεννήθη ἐν Τυρνόβῳ τῆς Βουλγαρίας τῇ 1853, ἐπομένως ἔχει νῦν ἡλικίαν 36 ἐτῶν. Δεκαεταστὴς ἀπῆλθεν εἰς Ὀδησὸν, ὅπου εἰσῆχθη εἰς ἱερατικὴν τινα σχολὴν· ἐπειδὴ ὁμοῦς οὐδαμῶς ἤρμοξε πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ καλοῦργου ὁ βίος κατέλιπε τὰ βάρη τοῦ σχολείου τούτου, περιβλήθει τὸν μανδύαν τοῦ συνομῶτου καὶ ἀναμιχθεὶς εἰς μυστικὴν ἑταιρίαν σκοποῦσαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Βουλγαρίας· ἕνα καὶ τούτου ὁμοῦς ἐξωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς πόλεως ταύτης· Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἤρξατο ἐνεργῶν ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως, τὸν Σεπτέμβριον δὲ τοῦ 1875 ἐν Ἐσξή-Ταγρᾷ ἀνέβησεν εἰς τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας, ἔχων συμβαλὸν καὶ τὸν Ζαχαρίαν Στογιάννοφ, τὸν πρὸ μικροῦ τελευτήσαντα Πρόεδρον τῆς Βουλῆς. Τοῦ κινήματος κατασταλέντος, κατέφυγεν εἰς Ρουμανίαν, ἔνθα μετέσχε τῆς συντάξεως τῆς «*Σημαΐας*» καὶ τῆς «*Νέας Βουλγαρίας*», βουλγαρικῶν ἐφημερίδων ἐκδομένων ἐν Βουκουρεστίῳ. Τῇ 1876 ἐπανερχεται εἰς Τυρνόβον, ὁπότεν καὶ πάλιν ἀθροίζεται νὰ καταφύγῃ εἰς Ρουμανίαν συνεπείᾳ νέας ἐπαναστατικῆς ἀποτυχίας.

Κατὰ τὸν ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον, ἐπανελθὼν εἰς Βουλγαρίαν, ἐκλέγεται μέλος τῆς ἐν Τυρνόβῳ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὑπέγραψε δὲ ἐκ τῶν πρώτων τὴν διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς πατρίδος του καὶ διακρίθη ὡς ῥήτωρ κατὰ τὰς ἐν τῇ Συνελεύσει συζητήσεις.

Μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ πρώτου Ὑπουργεῖου, τάσσεται εἰς τὴν πτέρυγαν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατὰ δὲ τὸ πραξικόπημα τοῦ 1881, ὅτε κατηργήθη τὸ Σύνταγμα ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου, ὁ Σταμπολῶφ ἐπακολουθεῖ ὑπερμαχῶν τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν, τότε μόνον συμφιλιωθείς τῷ Ἡγεμόνι, ὅτε οὗτος ἀπέδωκε τῇ Βουλγαρίᾳ τὸ Σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου.

Θριαμβεύσας μετὰ τοῦ Καραβέλωφ εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1884, ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Τὴν θέσιν ταύτην διατήρησε μέχρι τοῦ 1886, ὅτε ἐγένετο εἰς τῶν ἀνθηγεμόνων.

Κατὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου, τὴν 9ην Αὐγούστου 1886, εὗρισκετο ἐν Τυρνόβῳ. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Σταμπολῶφ ἀνέπτυξεν ἅπασαν τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὸ θρασυτήριον τοῦ χαρακτῆρός του. Μόνος εἰς Τυρνόβον ὡς Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ περιβαλλόμενος τολμηρότατα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ὅλου ἔθνους, ἐδημοσίευσε τὰς φλογερὰς καὶ νευρώδεις ἐκείνας προκηρύξεις του, δι' ὧν καταπεραυνῶν τὴν Κυβέρνησιν καὶ προσεκάλει τὸν βουλγαρικὸν λαὸν νὰ μὴ ἀπακούῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ τόλμη καὶ τὸ πολιτικὸν θάρρος του, ἡ δραστηριὰ ἐνέργειά του καὶ ἡ ἐπίκαιρος συνεννόησίς του μετὰ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τότε δὲ διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ Φίλιππουπόλεως, Μουτκούροφ, ἤγαγον εἰς αἶγιον πέρας τὴν ἀντεπανάστασιν, ἥτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου, καταθίντος ὁμοῦς ἀνεξηγήτως τὴν Ἡγεμονίαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσσίας ἐν Ρουχτσουκίῳ καθ' ὃν χρόνον ὁ Σταμπολῶφ προτίθει αὐτῷ ν' ἀνακηρύξῃ τὴν Βουλγαρίαν εἰς βασιλείαν.

Γενόμενος μέλος τῆς Ἀνθηγεμονίας καὶ Πρόεδρος αὐτῆς διατήρησε τὴν τάξιν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἡγεμονίαν κατέστη παντοδύναμος ἐν Βουλγαρίᾳ.

Ὁ Σταμπολῶφ εἶνε συμπαθὲς ἀνὴρ, ἀναστήματος· μετρίου μὲ ζωηροτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, ἐξέχων μεταξὺ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ ῥητόρων· ἐν ὧραις δὲ σχολῆς ὁ Βούλγαρος Πρωθυπουργὸς δὲν ἀπαξιοῖ νὰ γράφῃ... στίχους. Κατὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι χειμῶνι περιοδείαν τοῦ Πρίγκηπος Φερδινάνδου ἐγνώρισα προσωπικῶς αὐτὸν μετὰ τοῦ Νάτσβεitz, τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐνῷ δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος διατέλει σοβαρώτατος καὶ βραχυλόγος, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τὸναντίον ἦτο διαχυτικώτατος καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς παρόντας μετ' ἐλευθεροστομίας ἐμποιοῦσας μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἄνθρωπος μετὰ τοιοῦτου θάρρους ἐκφράζει τὰς γνώμας αὐτοῦ περὶ τὰ προκείμενα καὶ πράγματα, ἔχει ἀναντιρρήτως συνείδησιν τῆς δυνάμεως του καὶ βεβαίως δὲν εἶνε κοινὸς ἄνθρωπος.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Τὸ Πανελλήνιον ἤδη ἔμαθεν, ὅτι ἀπεκτιθήσαμεν διάδοχον τοῦ Διαδόχου, καὶ τὸ ἔμαθε μὲ τόσας λεπτομερείας, ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀμφισβῆται. Ἡ νεαρὰ δυναστεία ἀπέδειξεν ὁμολογουμένως θαυμασίαν γονιμότητα καὶ ἐρριζώθη τόσον πολὺ, ὥστε δὲν θὰ ἡδύνατο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γείνη λόγος περὶ ἀνατροπῆς αὐτῆς ἀνεῦ τοῦ κινδύνου σπουδαίας ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ βασιλείου. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμπτώσει ἡ μνήμη ἀκουσίως ἀναπολεῖ τὸ ζεῦγος τῶν ἀτυχῶν πρώτων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οὓς τὸ φυσικὸν ὑστέρημα τῆς ἀτεκνίας μᾶλλον ἢ τὰ πολιτικὰ πράγματα ὠδήγησαν εἰς πικρὰν ἐξορίαν.

Ἐστρεφον ἐκεῖνοι περιαλγεῖς τὸ βλέμμα περίξ τοῦ ἐρήμου θρόνου τῶν καὶ δὲν συνήντων κανένα νεαρὸν βλαστόν, ἔρεισμα τῆς δυναστείας τῶν καὶ εὐσίμων προσωποποίησιν τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος· ἐνῷ σήμερον, ὡς νὰ ἤθελεν ἡ τύχη ν' ἀμείψῃ δαψιλῶς τὸ ἔθνος δι' ὅλην ἐκείνην τὴν πολυετῇ στείρωσιν, νεοσσὶ ἀλόκληρος ἡγεμονιδῶν πληροὶ τ' ἀνάκτορα τῆς Ἑλλάδος χαρμολύπῃς θορύβου καὶ παρὰ τὰ σκιερὰ ἄλση τῆς Δικελείας οἱ κλαυθμηρισμοὶ τοῦ νεογεννήτου ἡγεμονοπαίδος συνενοῦνται μὲ τοὺς τοῦ θεοῦ του Χριστοφόρου, μόλις ἀποβαλόντος τὰ σπάργανα, καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκμαίαν ἀνδρικήν καλλονὴν συμπαθῶς ἐθαύμασαν κατ' αὐτὰς—κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἐν Μιλάνῳ ἀνταποκριτοῦ τῆς «*Ἀκροπόλεως*»—αἱ καλλιθέραροι Μιλανέζαι ἀποκτᾷ ἐγγόνους ταῦτοχρόνως σχεδὸν καὶ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καὶ παρὰ τὸν Νέβαν. Ἐπειδὴ δὲ χάριτι θεῆς ὁ Βασιλεὺς μας ἔχει ἄριστα, ἡ δὲ πολιτικὴ κατάστασις τῆς χώρας δὲν παρέχει αὐτῷ τόσους περισπασμοὺς καὶ εὐθύναις, ὥστε νὰ ὑποσκάψῃ τὴν ὑγείαν του, καὶ ἐπειδὴ ἀπ' ἑτέρου ὁ μὲν ὑψηλότης κ. Ροντήρης ἔχει ἀπκρυνθῇ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰς περὶ βασιλοκτονίας ιδέας του, οἱ δὲ κ.κ. Λεβίδης καὶ Παπαγιαννακόπουλος μεθ' ὅλας τὰς αἰμοχαρεῖς διαβεβαιώσεις τῶν δὲν εἶνε φόβος νὰ ἐπαναλάβωσι τοὺς στυγνοὺς ἀθλοὺς τοῦ Κρόμουελ καὶ τοῦ Ροβεσπιέρρου ὑπὸ τὸν ἥπιον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος τὰ πάντα προμηνύουσιν, ὅτι ὁ νῦν ἀνάσσει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ πρᾶγματα θαλεροῦ γήρατος πρὶν ἢ σφίγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ διασέγγονον, τουτέστι διάδοχον τοῦ διαδόχου τοῦ Διαδόχου καὶ οἱ Ἕλληνες θὰ ἴδωσι τὸ σπάνιον εὐτύχημα νὰ ἔχωσι δυναστείαν ἐξησφαλισμένην ἐπὶ γενεὰς γενεῶν καὶ ἡ πατριαρχικὴ αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν πεφνημισμένην τῆς Κοπενάγης.

Τὸ νεογνὸν δὲν ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἀκριβῶς εἰπεῖν ἐν ἡμέραις ἐθνικῆς εὐημερίας καὶ δόξης καὶ παρὰ τοὺς εὐσεβεῖς πόθους οἱ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων καὶ τοὺς ἄλλους ἐν Δεκελείᾳ ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ ἡ ἐκλεκτὴ πανδαισία τοῦ Τατοῦ, τὰ σύννεφα θολὰ καὶ ἀπειλητικὰ βαρύνουσι τὸν ὀρίζοντα· ὁπότεν προκύπτει περιοδικῶς, ἰδίως ἐν ἡμέραις ἐπισήμων πανηγύρεων καὶ συμποσίων, τὸ ὠχρίασαν ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἰνδαλμα τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Γεννᾶται ὁμοῦς βεβαίως ἐν ἐποχῇ ψυχραιμίας καὶ πεζότητος, ἀπόδειξις δὲ ὅτι εἰσίγησε κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην ἡ φλύαρος Μοῦσα τῶν συγχρόνων ὑμνωδῶν καὶ ὁ Θεὸς διεφύλαξεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν στίχων, ὅστις ἠπέιλησεν ἄλλοτε νὰ καταποντίσῃ τὸ λίκνον τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ἐν τοιαύταις πεζαῖς ἐποχαῖς συνήθως ἐπικρατοῦσι σκέψεις θετικαὶ καὶ σώφρονες, εὐτύχημα δὲ θὰ ἦτο ἐν τῇ Αὐλῇ τῆς Ἑλλάδος ἤρχιζεν ἀπὸ τοῦδε τοῦλάχισ-

στον ν' ἀπασχολῇ τὴν πεζήν, ἀλλὰ πρακτικὴ ἰδέα ἡ ἀπασχολοῦσα τὰς πλείους τῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας, ὅτε πολλαπλασιάζονται τὰ ἐνοικιαστήρια εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων. Ὅσον μία οἰκογένεια πληθύνεται ἐξ εὐτυχῶν γεγονότων, τόσον τὸ οἶκον, ὅπερ κατέχει, καθίσταται στενόχωρον καὶ ἐπιτακτικωτέρα παρίσταται ἡ ἀνάγκη περὶ ἐφευρέσεως ἄλλου. Εἴθε ἡ βασιλικὴ Οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου, ν' ἀγαλόμεθῃ, ὅτι ὁσημέραι δυσανάλογος ἀποβαίνει ὁ στενὸς χώρος ἐφ' οὗ ἡγεμονεῖ, παράλληλος δὲ ἐνέργεια νὰ ἐπακολουθήσῃ τὴν σκέψιν, ἐνέργεια ἣν ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος θὰ ὁδηγήσῃ βεβαίως εἰς αἰσὶν πέραν.

Μετὰ τὴν εὐχὴν ταύτην χαιρετίζομεν τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σοφίας, καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ τύπος τῆς πατρίδος μας θέλει ἀναγράψῃ περὶ αὐτοῦ μίαν ἡμέραν ἔργα ποθερώτερα, ἀφ' ὧν μέχρι τοῦδε ἐγράψεν.

Ἡρώδης ὁ Ἰστυῖος

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ Γούλιος ἐλυπήθη τοὺς δυστυχεῖς Ἀθηναίους καὶ παρέχει ὀλίγην δόξαν, ὥς ὁ καλλίτερος δήμαρχός των. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν τοιαύτην εὐτυχὴ μεταβολὴν τοῦ καίρου, πολλοὶ ὅμως τὴν ἀποδίδουσιν εἰς τὸν νέον διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπείου κ. Διγενήτην κατορθώσαντα ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου νὰ παράσχῃ σημεῖα καταφανῆ τῆς ἰκανότητός του. Ἐάν εἴνε τοῦτο ἀληθὲς ἀποροῦμεν, πῶς δὲν ἐγράφη ὑπὸ τινος κυβερνητικῆς ἐφημερίδος ἄρθρον συγχάτρων τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῷ νέῳ διορισμῷ.

Ἐκλογικὴ κίνησις:

Ὁ κ. Μουτσόπουλος μετέβη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Οἱ κ. κ. Πετμεζῆς καὶ Κρεστενίτης ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ εἶνε ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἡκούσθη ἐν Πειραιεῖ:

— Μὰ τ' ἦταν αὐτὸ πάλι, ποῦ μᾶς ἔκανε ὁ Μουτσόπουλος;

— Μόνον ἄνθρωπος μεθυσμένος ἀπὸ ρετσίνα μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ.

Ἐπερατώθη καὶ ἡ ἀντιβασίλειά τοῦ Διαδόχου, ὅστις, καθ' ἃ ἐγράφη, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ διάταγμα πρὸς ἐκτέλεσιν θανατικῶν ποινῶν, ἵνα μὴ μολύνῃ τὰς χεῖράς του. Ἡμεῖς τοῦτο δὲν θεωροῦμεν πολὺ ὀρθόν, ἀρῶν ὑπέγραψε πρῶτον τὸ διάταγμα τὸ περὶ διορισμοῦ τοῦ κ. Μιστριώτου ὡς Πρωτάνεως.

Καὶ ἀφοῦ πρόκειται διὰ τὸν νέον Πρωτάνην, ἂς σημειώσωμεν τὴν ἐξῆς καθυστερήσαντα διάλογον, ὃν ἠκούσαμεν:

— Καὶ γιατί τὸν λέγουν Μιστριώτη;

— Γιατὶ ἐπρεπε νὰ κρατῇ ὅτ' ἔχει τὰ χεῖρά του μιστρί καὶ ὄχι βιβλία.

Εἶνε φαίνεται πολὺ περίεργος — ἵνα μὴ εἰπώμεν ἄλλο τι — αὐτὴ ἡ ἐταιρεία τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου. Προεκήρυξεν, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 τρέχοντος μηνὸς θὰ κατεβίβαζέ τὴν τιμὴν τοῦ εἰσιτηρίου διὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐξήτησε τὴν ἄδειαν τοῦ ὑπουργείου, ἐνεκρίθη αὕτη καὶ ἐν τούτοις... κινεῖται μὲ 15 λεπτά πάλιν. Τί συμβαίνει; Πολλοὶ πιστεύουσιν, ὅτι ἐγένετο ἡ προκήρυξις, ἵνα ἐξαπατηθῇ ὁ κόσμος καὶ μὴ μεταβιῇ διὰ τῶν λεωφορείων.

Ὁ κόσμος τὰ λεωφορεῖα πῶς νομίζετε, ὅτι τ' ἀποκαλεῖ λίαν ἐκφραστικῶς;

— Ἀντερογάλλταις!

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ ἄτοπον τὸ ὅποιον συμβαίνει εἰς τὸν ἵπποσιδηροδρόμον. Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Φαλήρου κάμνει περισσοτέρας τῶν δίκ' ἐκουσίων ἀτάσεων καὶ ἄλλας τόσας ἀκουσίως. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν τὴν Κυβέρνησιν:

Αἱ στάσεις δὲν τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου;

Εἰς ἐπόμενον φύλλον θέλωμεν δημοσιεύσαι: «Ταξείδιον ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον διὰ τοῦ τροχιοδρόμου» εἰκονογραφημένον. Ἐλπίζομεν, ὅτι θ' ἀρέσῃ περισσότερον ἀπὸ τὸ Ταξίδι τοῦ κ. Ψυχάρη.

Σκέψις ἀντιπολιτευομένου ἐνεκὰ τῶν ἄρθρων τῆς προσφιλοῦς συναδελφικῆς «Ἀκραπόλεως», τῶν ἐπιγραφομένων: «Τί τρώμε»:

— Ἡ καταλληλοτέρα τροφή διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶνε... νὰ τρώγῃ τακτικῶς.

Ἄστος

ΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ἄστερος» κ. Θέμος Ἀννινὸς ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν χάριν ὑποθέσεών του.

Θὰ μᾶς πῆτε:

— Καὶ αἱ γελοιογραφίαι σας;

— Αἱ γελοιογραφίαι μας, κύριοι, ἐγένοντο ὑπὸ τῶν συντακτῶν, οἵτινες... τὸ πρῶτον ἤδη λαμβάνουσιν ἀνὰ χεῖρας τὴν μολυβδίδα. Ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν συνθήκας παρατηρήσατε τὴν τετάρτην καὶ πέμπτην ἡμῶν σελίδα καί, ἐάν δύνασθε, μὴ γελάσητε.